

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 63/15
Luxemburg, 4 iunie 2015

Hotărârea în cauza C-497/13
Froukje Faber/Autobedrijf Hazet Ochten BV

Curtea clarifică normele privind protecția consumatorilor în materia vânzării de bunuri de consum și a garanțiilor conexe

Se prezumă că neconformitățile care devin aparente în termen de șase luni de la livrarea unui bun au existat la momentul livrării

Directiva europeană privind anumite aspecte ale contractelor încheiate cu consumatorii urmărește să garanteze protecția acestora din urmă¹.

La 27 mai 2008, doamna Froukje Faber a cumpărat un vehicul de ocazie de la un dealer auto. La 26 septembrie 2008, vehiculul a luat foc în cursul unei deplasări și a fost complet distrus. Acesta a fost deplasat de un utilaj de depanare la dealerul auto-vânzător, apoi, la cererea acestuia, la o întreprindere specializată în dezmembrări pentru a fi depozitat acolo. Doamna Faber susține, spre deosebire de dealerul auto, că părțile au discutat cu această ocazie despre accident și despre eventuala răspundere a dealerului auto. Prin scrisoarea din 11 mai 2009, doamna Faber a adresat o somație dealerului auto-vânzător. Având în vedere că vehiculul fusese dezmembrat între timp, nu a putut avea loc o investigație tehnică privind cauza incendiului acestuia.

Întrucât vânzătorul a contestat răspunderea sa, doamna Faber a inițiat o procedură judiciară. Sesizată în apel cu litigiul, Gerechtshof (Curtea de Apel) din Arnhem-Leeuwarden, Țările de Jos, a hotărât să adreseze Curții de Justiție o serie de întrebări preliminare.

În ceea ce privește problema dacă instanța națională este ținută să examineze din oficiu dacă, în speță, doamna Faber trebuie considerată consumator în sensul Directivei 1999/44, deși ea nu s-a prevalat de această calitate, Curtea răspunde afirmativ în hotărârea pronunțată astăzi. Aspectul dacă consumatorul beneficiază sau nu beneficiază de asistența unui avocat nu poate modifica această concluzie.

În același mod, Curtea confirmă faptul că instanța națională poate invoca din oficiu, în cadrul unui apel, articolul 5 alineatul (3) din directivă. Conform acestei dispoziții, cu excepția cazului în care se dovedește altfel, se presupune, în principiu, că orice neconformitate care devine aparentă în termen de șase luni de la livrarea bunurilor a existat la momentul livrării. Astfel, dată fiind natura și importanța interesului public pe care se întemeiază protecția asigurată consumatorilor prin această dispoziție, ea trebuie să fie considerată o normă echivalentă unei norme de ordine publică în cadrul ordinii juridice interne.

Instanța de trimitere solicită de asemenea să se stabilească dacă principiul efectivității se opune unei norme naționale care ar impune consumatorului să dovedească faptul că a informat vânzătorul în timp util în legătură cu neconformitatea. Astfel, potrivit dreptului olandez, în caz de contestație din partea vânzătorului, revine consumatorului obligația de proba că l-a informat pe acesta din urmă în legătură cu neconformitatea bunului livrat, iar aceasta în termen de două luni de la constatarea neconformității.

¹ Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe (JO L 171, p. 12, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 89).

Curtea amintește în această privință că Directiva 1999/44² permite statelor membre să prevadă că, pentru a beneficia de drepturile sale, consumatorul trebuie să informeze vânzătorul despre neconformitate în termen de două luni de la data la care a constatat o astfel de neconformitate. Potrivit lucrărilor pregătitoare ale directivei, această posibilitate răspunde unei preocupări de a consolida securitatea juridică, prin încurajarea „unei anumite diligențe din partea cumpărătorului, ținând cont totodată de interesele vânzătorului”, „fără a stabili o obligație strictă de a efectua o verificare detaliată a bunului”.

Curtea explică faptul că obligația aflată în sarcina consumatorului se limitează la informarea vânzătorului despre existența unei neconformități. Consumatorul nu este ținut, în această etapă, să probeze că o neconformitate afectează efectiv bunul pe care l-a dobândit și nici să indice cauza precisă a acestei neconformități. În schimb, pentru ca informația să poată fi utilă vânzătorului, aceasta ar trebui să conțină un anumit număr de indicații, al căror grad de precizie va varia în mod necesar în funcție de împrejurările proprii fiecărei spețe.

În sfârșit, instanța de trimitere solicită să se stabilească modul în care funcționează repartizarea sarcinii probei și, în special, care sunt elementele pe care consumatorul are obligația de a le dovedi.

Curtea arată că, în cazul în care neconformitatea devine aparentă în termen de șase luni de la livrarea bunurilor, directiva ușurează sarcina probei care revine consumatorului, prevăzând că se presupune că neconformitatea a existat în momentul livrării. Pentru a beneficia de această facilitate, consumatorul trebuie totuși să facă dovada anumitor elemente de fapt.

În primul rând, consumatorul trebuie să invoce și să dovedească faptul că bunul vândut nu este conform cu contractul prin aceea că, de exemplu, nu prezintă calitățile convenite sau este impropriu utilizării așteptate în mod obișnuit pentru acest tip de bun. Consumatorul are obligația de a dovedi doar existența neconformității. Nu este obligat să probeze cauza acesteia și nici să dovedească faptul că originea ei este imputabilă vânzătorului.

În al doilea rând, consumatorul trebuie să dovedească faptul că neconformitatea în cauză a apărut, cu alte cuvinte a devenit aparentă din punct de vedere material, în termen de șase luni de la livrarea bunului.

Odată ce aceste elemente de fapt sunt dovedite, consumatorul este dispensat de sarcina de a proba că neconformitatea exista la data livrării bunului. Apariția respectivei neconformități în scurta perioadă de șase luni permite să se presupună că, dacă a devenit aparentă doar ulterior livrării bunului, era deja prezentă în acesta, „în stare embrionară”, la momentul livrării.

Revine în acest caz profesionistului sarcina de a proba, dacă este cazul, că neconformitatea nu era prezentă la momentul livrării bunului, dovedind că aceasta își găsește cauza sau originea într-un act sau o omisiune ulterioară acestei livrări.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

---

² Articolul 5 alineatul (2).